

Sopa de Cabra: «El directe és el nostre espai natural»

La banda gironina publica el sisè disc en directe de la seva carrera, en format digital i amb distribució física limitada



Sopa de Cabra | Ruben Garxi

Sopa de Cabra ha presentat per sorpresa *La Nit dels Sopa* (PromoArts Music, 2018), un disc en directe que recull cançons del concert que van fer al Parc de n'Hereveta de Porreres (Mallorca) el 12 d'agost de 2016 i al Pavelló de Fontajau de Girona el 9 de desembre de 2017 dins el festival Temporada Alta.

La banda gironina ho va anunciar per sorpresa aquest dijous 8 de novembre en el transcurs d'una roda de premsa per presentar la segona edició del concert especial *La Nit dels Sopa*. La cita s'emmarca dins el festival gironí Temporada Alta i tindrà lloc el proper 24 de novembre a la sala La Mirona de Salt, amb totes les entrades esgotades. El grup hi reinterpretarà els temes de la seva primera maqueta, coincidint amb el trentè aniversari de la seva publicació.

El disc *La Nit dels Sopa* inclou dotze cançons que abasten clàssics dels gironins i temes del seu darrer treball d'estudi, *Cercles* (RGB Suports, 2015). La particularitat del treball és que només es podrà escoltar a través de les plataformes digitals, ja que només se n'ha editat un reduït nombre d'unitats en format físic, que només es podran adquirir a través del web del grup. N'hem pogut parlar amb **Gerard Quintana** i **Josep Thió**.



Sopa de Cabra Foto: Jordi Novell

Josep, aquest és el primer directe que has mesclat?

Josep Thió: De fet, és el primer disc que he mesclat a la vida! Vaig començar a produir discos amb el *Nou* (Música Global, 1998) de **Sopa de Cabra**, però no n'havia mesclat mai cap. M'hi he passat quatre mesos, el doble del previst, segurament per la inexperiència, però ha estat molt enriquidor.

Potser per aquest motiu no sona tan brut i precipitat com *El retorn* (Warner, 2011)?

J.T: El retorn és el document d'un moment històric; és un disc que retrata una banda que porta deu anys sense tocar. La manca de rodatge es va suplir per l'emoció col·lectiva. Jo posaria *La Nit dels Sopa* a l'alçada del *Bona nit, malparits!* (Música Global, 2002), gravat quan la banda està en un moment plethòric des del punt de vista musical. Segurament la millor versió de "L'Empordà" és la d'aquell disc; però amb la resta de cançons hem fet un pas endavant.



Sopa de Cabra Foto: Gemma Martz

Quina diferència hi ha entre els Sopa de Cabra dels 80 i els 90, retratats al directe de *Ben endins* (Salseta Discos, 1991), i el grup que trobem a *La Nit dels Sopa*?

J.T: El *Ben endins* és un reflex del que era **Sopa de Cabra** aleshores, una banda gairebé 'protopunk', 'fes-t'ho tu mateix', amb molta energia i poca tècnica. Tot ho suplíem amb actitud. El disc traspuava aquesta energia; els tempos estan acceleradíssims? però responia a la necessitat de sentir-nos identificats amb el que estàvem gravant, després del desencís al so del primer disc, *Sopa de Cabra* (Salseta Discos, 1989), i part del segon, *La roda* (Salseta Discos, 1990).

Gerard Quintana: Havíem fet l'Estadi Olímpic amb la **Tina Turner**, ja gaudíem d'un cert èxit, però amb el *Ben endins* la cosa es va disparar molt. La rebuda del disc arreu del territori va ser bestial.

Com han aguantat la prova del directe les cançons del vostre darrer disc d'estudi, *Cercles* (RGB Suports, 2015)?

G.Q: Als primers concerts de presentació del disc vam tocar-les totes. Després algunes han quedat al repertori i altres han caigut. Hi ha noves generacions que han descobert el grup a partir de temes com "Cercles", que és un dels moments potents del disc. "Eix de rotació", "Sense treva" i en alguns casos "Solstici" són cançons que s'han consolidat al *setlist* dels concerts.

J.T: Hi ha pocs discos que tinguin quatre cançons en el nostre repertori de clàssics. El fet que els temes de *Cercles* entressin amb naturalitat i fossin un dels moments emotius del concert crec que és un bon balanç per al disc.

G.Q: [riu] Potser després del proper disc ja no tindrem espai per als clàssics!

Quan componeu les cançons, penseu quina serà la seva conversió al directe?

G.Q: Jo crec que no, però sí que penses en les cançons que ja has fet. Hi ha una certa autoexigència, un llistó. Hi ha cançons que ja són clàssics i ningú aspira a fer una cançó menor.

J.T: Quan fas una cançó acústica, saps que estranyament anirà a parar a un directe. Tot i alguns clàssics acústics com "Seguirem somiant", "Si et quedes amb mi" o "El far del sud", saps que hi ha cançons que no són de gran format, però no vols renunciar a fer-les. Quan componc, l'únic que

busco d'una cançó és que m'emocioni i que quan la torni a tocar em torni a emocionar. El potencial del directe no el veus fins gairebé al procés de mescles. "Sense treva", per exemple, per mi era una cançó menor, però va esclatar a l'estudi.

G.Q: Quan intueixo que en **Josep** m'ha passat una cançó molt potent, em nego a posar-li lletra de seguida. La deixo per al final, com en un procés de maduració. En altres cançons l'emoció és més directa, més clara i de seguida veus el tema que evoca.

Heu tocat en tot tipus d'escenaris i formats. Quin és l'hàbitat natural de Sopa de Cabra?

G.Q: En Josep té una teoria respecte a això. Diu que sonem millor en espais grans.

J.T: Sí. Pel tipus de repertori d'un pop-rock bàsic i més o menys primari, no és gaire necessari el matís. L'escenari gran i el pes del col·lectiu ajuden a assolir un punt festiu o emocionant.

G.Q: Una certa èpica, sí. Als escenaris grans ens sentim com a casa. Els sabem dominar quan es comporten com un cavall desbocat. Recordo que els monitors estaven creuats a la nostra actuació al Doctor Music Festival del 1997; problemes amb la guitarra d'en **Josep** al concert del Palau Sant Jordi del 1991? Són situacions en què potser caldria sortir corrent, però que sabem dominar i reconduir perfectament.

J.T: I al contrari, un dels pitjors concerts de la meua vida va ser en un bar que es deia Plis Plas, camí de Banyoles, tocant per cinquanta persones. Uns col·legues ens van enredar per tocar-hi i recordo que ho vaig passar molt malament. És un tipus d'energia que a l'inici de **Sopa de Cabra** dominàvem, però que llavors no sabíem domesticar.

Quins discos en directe us han marcat més?

G.Q: Molts. M'encantaven discos en directe que sonaven fatal però tenien alguna cosa especial: el *Love You Live* (RSR/Atlantic, 1977) de **The Rolling Stones**; el *Hard Rain* (Columbia, 1976) de **Bob Dylan**. També directes espectaculars com el *Rock'n'Roll Animal* (RCA, 1974) de **Lou Reed**, el *Babylon by Bus* (Tuff Gong/Island, 1978) de **Bob Marley** o el *The Last Waltz* (Warner Bros., 1978) de **The Band**.

J.T: Jo soc més del *Get Yer Ya-Ya's Out!* (Decca, 1970) dels **Stones**? Tota aquella energia del "Midnight Rambler", aquells *tempos* que pugen i baixen? a part d'un gran document, em sembla un gran concert. Un altre directe indispensable és *4 Way Street* (Atlantic, 1971) de **Crosby, Stills, Nash & Young** o el *Just One Night* (RSO, 1980) d'**Eric Clapton**, i esclar, el disc en directe per excel·lència, el *Made in Japan* (Purple, 1972) de **Deep Purple**!

G.Q: Tots aquests discos formen part una manera d'entendre la música. D'alguna manera és el que hem fet nosaltres, no hem anat mai a buscar uns 'grans èxits', sinó una manera de reconèixer el nostre so, de reconèixe'ns a nosaltres mateixos.

J.T: Per mi *La Nit dels Sopa* és un document indispensable. És un retrat perfecte del que és avui la banda en directe, el nostre espai natural.



Sopa de Cabra Foto: Gemma Martz